

Смирението преди честта

„Страхът от Господа е възпитание в мъдрост; и смирението предшества славата.“

Притчи 15:33

Благодатта на смирението е важен белег на посветеното Божие дете. Исус учеше учениците Си: „Ако не се обърнете и не станете като малки деца, няма да влезете в небесното царство. И така, всеки, който се смири като това малко дете, той е най-голям в небесното царство.“ Матей 18:3,4

Мъдростта отгоре

Този мъдър съвет намира отзвук и в думите на апостол Петър. Той пише: „Пасете Божието стадо, което е сред вас, като го надзиравате не от принуда, а доброволно; не за мръсна печалба, а с готовност; не като господари над Божието наследство, а като пример за стадото. И когато се яви Върховният Пастир, ще получите венец на слава, който не увяхва. По същия начин, вие, по-младите, подчинявайте се на по-старите. Да, всички вие се подчинявайте един на друг и се облечете в смирение; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. Затова смирете се под

мощната ръка на Бога, за да ви възвиси Той в подходящото време.“ 1 Петрово 5:2-6

Апостол Павел също каза: „Нищо да не се върши от съперничество или суета; но с смирение всеки да счита другите за по-добри от себе си. Не гледайте всеки на своите неща, но всеки и на нещата на другите. Нека бъде във вас същото съзнание, което беше и в Христос Исус.“ (Филипяни 2:3-5). Така нашият Господ Исус, както и апостолите Петър и Павел, са изразили наставлението в цитирания от нас пасаж от Писанието, че „преди славата идва смирението“.

Този урок беше изложен от Исус и в една притча. „Когато някой те покани на сватба, не сядай на най-почетното място; за да не би да е поканен на него човек, по-почетен от теб; и този, който е поканил и теб, и него, да дойде и да ти каже: «Отстъпи място на този човек»; и ти, засрамен, да започнеш да заемаш най-ниското място. Но когато си поканен, иди и седни на най-ниското място; за да може, когато дойде този, който те е поканил, да ти каже: „Приятелю, седни по-нагоре“; тогава ще получиш почит пред онези, които седят на трапезата с теб. Защото всеки, който се възвисява, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде възвишен.“ Лука 14:8-11

Гордостта на Сатана

Това отношение на смирение е в пряк контраст с амбициите на Луцифер. В тази връзка пророк Исая от пише: „Как си паднал от небето, о, Луцифере, сине на утрото! Как си повален на земята, ти, който отслабваше народите! Защото си казал в сърцето си: „Ще се възкача на небето, ще възвися престола си над звездите на Бога; ще седна и на хълма на събранието, в краищата на севера; ще се възкача над височините на облаците; ще бъда като Всевишния.“ Исая 14:12-14

В съответствие с божествените принципи ще дойде времето, когато Луцифер, който се опита да се възвеличи, ще бъде завинаги унижен в съзнанието на всички разумни Божии създания и накрая ще бъде унищожен. „Но ти ще бъдеш свален в ада [на иврит: „шеол“, гроб, смърт], в дълбините на бездната. Онези, които те видят, ще те разгледат внимателно и ще се замислят, като кажат: „Това ли е човекът, който разтърси земята, който разклати царствата; който превърна света в пустиня и унищожи градовете му; който не отвори дома на пленниците си?“ стихове 15–18

Противоположни нагласи

Исус даде силен урок по смирение, като противопостави нагласите на фарисея и митаря. „Той разказа тази притча на някои,

които се смятаха за праведни и презираха другите: Двама мъже отидоха в храма да се молят; единият беше фарисей, а другият – митар. Фарисеят застана и се молеше така на себе си: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора – изнудвачи, неправоверни, прелюбодейци, нито дори като този митар. Поста два пъти седмично, давам десетък от всичко, което притежавам. А митарът, стоящ отдалеч, не смееше дори да погледне към небето, а удряше гърдите си и казваше: „Боже, помилуй ме, грешника.“ Казвам ви: този човек си тръгна оправдан за дома си, а не онзи; защото всеки, който се възвисява, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде възвишен.“ Лука 18:9-14

Фарисеите бяха религиозните водачи в Израил, докато митарите се считаха за хора, които не се ползват с Божията благосклонност. Мнозина от тях събираха данъци за римското правителство, а за израилтяните това ги правеше да изглеждат като предатели на Божия народ.

Притчата казва, че фарисеят „застана и се молеше така на себе си“. Вместо смирено да се обърне към Бога, той се уверяваше в собствената си праведност и превъзходство над митаря, който също беше отишъл в храма да се моли. Винаги е имало много молитви от този вид, но можем да бъдем сигурни, че нашият любящ Небесен Отец не

обръща особено внимание на такива молитви.

Митарят имаше правилното отношение – това на смирение пред Бога. Той стоеше „отдалеч“ и „не смееше дори да погледне към небето, а удряше гърдите си, като казваше: Боже , помилуй ме, грешника.“ Този човек знаеше, че е грешник и затова вярваше, че е недостоеен да получи Божието благословение. Той осъзнаваше, че единствената основа, на която можеше да бъде благословен от Бога, беше да му бъде проявена милост. Този митар имаше характера, към когото се обръщаше служението на Йоан Кръстител, проповедник на покаянието. (Матей 3:1,2). Когато му беше посочен пътят, той се покая. В притчата Исус каза: „Казвам ви: този човек си тръгна за дома си оправдан, а не онзи; защото всеки, който се възвисява, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде възвишен.“

Думата „оправдан“, както е използвана в този пасаж и по отношение на митаря, няма същото значение, което описва оправданието в живота на посветените последователи на нашия Господ Исус през настоящата Евангелска епоха. Този вид оправдание е възможно само чрез заслугата на пролятата кръв на Христос. Въпреки това урокът за нас, както ни учи тази притча, е, че

смирено и покаяно отношение на митаря е било угодно на Бога.

Богът на Вселената

Говори се, че великият Бог на вселената е смирен. Псалмистът пише: „Господ е високо над всички народи, и славата Му е над небесата. Кой е подобен на Господа, нашия Бог, Който обитава във висините, Който се смирява, за да погледне нещата, които са на небето и на земята! Той издига бедния от праха и издига нуждаещия се от купата с тор; за да го постави сред князете, дори сред князете на народа Си.“ Псалтир 113:4-8

Нашият любящ Небесен Отец, символично казано, погледна надолу към земята, видя нашата нужда и беше готов да помогне на Своето човешко творение. Когато нашите първи родители, Адам и Ева, не се подчиниха на божествения закон и бяха осъдени на смърт, Бог би могъл да се отвърне от тях и от децата им завинаги. Въпреки това Той се смири, като им предостави възможност да получат още един шанс за живот при по-благоприятни обстоятелства и с много по-голям опит. Именно Божията изобилна любов и милост ни дадоха Спасител – нашия Господ Исус. Павел пише: „Бог доказва Своята любов към нас в това, че, докато още бяхме грешници, Христос умря за нас.“ Римляни 5:8

Апостол Йоан също свидетелства за великата Божия любов, с която Той ни даде Своя Син като Изкупител на човечеството. „Бог е любов. В това се прояви Божията любов към нас, че Бог изпрати Своя Единороден Син в света, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта: не че ние възлюбихме Бога, а че Той ни възлюби и изпрати Своя Син да бъде умилоствение [гръцки: изкупление] за нашите грехове.“ „Той е умилоствение за нашите грехове; и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.“ 1 Йоан 4:8-10; 2:2

Нашето сърдечно отношение

Нагласата на християнина към Бога трябва да бъде на смирение. Трябва смирено да приемаме преживяванията, които мъдростта на нашия Небесен Отец счете за най-добро да ни даде, за да станем достойни да имаме дял в небесното царство на Христос. (2 Коринтяни 3:5,6). Това съображение трябва да ни накара да осъзнаем, че трябва да развием правилно сърдечно отношение като Божии хора. Нашият Господ иска да бъдем смирени един към друг и да научим необходимите уроци, които Той ни предоставя за нашия растеж като последователи по стъпките на Учителя.

Апостол Павел пише: „А Бог е поставил всеки един от членовете в тялото, както му е било угодно.“ (1 Коринтяни 12:18). Това важи по

отношение на „Христа“ и важи също така за всеки един от посветените хора на Господа. Трябва с радост да приемаме назначенията на Господа за църквата. Разбира се, всички ние се радваме на Исус като наш Глава и Учител и признаваме и почитаме дванадесетте апостоли, които бяха избрани да ни помагат в нашия път в новостта на живота. С благодарност и хвала признаваме многото богати благословения, които сме получили чрез всички назначения на нашия Небесен Отец и Неговия Син.

Какво изисква Господ

Пророк Михей е написал: „Той ти е показал, човече, какво е добро; и какво изисква Господ от теб, освен да вършиш правосъдие, да обичаш милостта и да ходиш смирено пред твоя Бог?“ (Михей 6:8). Да ходим смирено пред Бога означава да слушаме внимателно Неговото Слово и, с отворено съзнание и сърце, да се подчиняваме на всяка Негова заповед, доколкото ни е по силите. В Исус имаме свършения пример за това какво означава да ходим смирено пред Бога. Той беше готов и желаше да умре като Изкупител на света. Въпреки това Той умишлено избягваше онези, които се опитваха да отнемат живота Му, докато не разбра, че е дошло времето, определено от Небесния Му Отец, за да се изпълни жертвата Му чрез смъртта. Йоан 7:30; 16:32

По време на Своео земно служение Исус с смирение признаваше, че има някои неща, които не знае. Едно от тях се отнасяше до времето на Второто Му пришествие. Той с радост признаваше, че това е информация, която по онова време притежаваше само Небесният Му Отец. Четем: „Истина ви казвам: това поколение няма да премине, докато не се сбъднат всички тези неща. Небето и земята ще преминат, но думите Ми няма да преминат. Но за оня ден и час никой не знае, нито ангелите на небесата, нито Синът, а само Отец.“ Матей 24:34-36

Смирението на Исус се проявяваше и в готовността Му да оказва малки услуги. Той беше също толкова ревностен в проповядването на посланието на самарянката при кладенеца, колкото и в проповядването пред множеството край Галилейското езеро. Колко подходящо е да приемем поканата на Исус: „Елате при Мен, всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете моето иго върху себе си и научете се от Мен; защото Аз съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си. Защото моето иго е благо, а моето бreme е леко.“ Матей 11:28-30

Следователно трябва да се учим от Исус с цел да станем като Него. Исус свободно призна, че сам по себе си не можеше да

направи нищо; и че само защото Отец действаше в Него и чрез Него, Той беше способен да извърши делата, за които беше изпратен в света. (Йоан 5:19, 30). Трябва да осъзнаем, че същото важи и за нас. Макар да нямаме същите забележителни дела за вършене, осъзнаваме, че дори малките неща, които ни са възложени, биха били невъзможни за изпълнение, освен ако Небесният Отец не ни благослови с мъдростта и силата Си.

Когато свидетелстваше за собствените си преживявания, възрастният апостол Павел ни остави тези мъдри думи: „Научих се, в каквото и състояние да съм, да се задоволявам с това. Зная как да бъда в унижение, и зная как да бъда в изобилие; навсякъде и във всичко съм научен както да бъда сит, така и да бъда гладен, както да бъда в изобилие, така и да страдам от нужда. Всичко мога чрез Христа, Който ме укрепява.“ (Филипяни 4:11–13). Такова трябва да бъде отношението на всеки смирен християнин. Понякога сме в унижение. Понякога живеем в изобилие. По всяко време и във всички преживявания обаче само чрез силата, която се намира в Христос, можем да изпълним „добрата, благоугодна и съвършена воля на Бога“. Римляни 12:2

Той не отвърна с хули

Исус беше пример за смирение и в отношенията си с враговете Си. Петър пише: „Защото за това бяхте призовани: тъй като и Христос пострада за нас, като ни остави пример, за да следвате стъпките Му: Който не съгреши, нито се намери лукавство в устата Му; Който, когато Го хулеха, не отвръщаше с хули; когато страдаше, не заплашваше, а се предаде на Този, Който съди праведно: Който сам понесе нашите грехове в Своето тяло на дървото, за да умрем за греховете и да живеем за правдата; чрез чиито рани бяхте изцелени. Защото бяхте като заблудени овце, но сега сте се върнали при Пастира и Епископа на душите ви.“ 1 Петрово 2:21-25

Естествената склонност на падналата човешка природа е да отвърне на удара, когато бъде атакувана, макар и само с опит да се оправдае. Исус обаче не постъпи така, и ние трябва да бъдем като Него, смирено подчинявайки се на всякакви клевети, които могат да ни бъдат отправени.

Припомняме си тези думи на Учителя: „Обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и се молете за онези, които ви оскърбяват и ви гонят; за да бъдете синове на вашия Отец, Който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява

над злите и над добрите, и изпраща дъжд върху праведните и върху неправедните. ... Бъдете, прочее, съвършени [гръцки: пълни], както е съвършен вашият Отец, Който е на небесата.“ (Матей 5:44–48). Това е тежко изпитание за смирение; но с Божията благодат Неговият народ може да излезе победител.

Нека помним, че нашето възвисяване няма да се прояви от тази страна на завесата, а от другата страна и в духовното състояние. Апостол Павел провъзгласи: „На онези, които с търпение в праведност търсят слава, чест и безсмъртие, Той ще даде вечен живот.“ (Римляни 2:7). Само онези, които се смиряват под мощната ръка на Бога, могат да очакват да бъдат възвишени от Него в подходящото време.